

HUSZÁR ZOLTÁN VERSEI

ÜVÖLTÉS VIJOGÁS

Tíz kardos és borzas peremizs
s a kerti rezeda dárdája
nem védi meg és nem ijeszti el
sűrű aranyeső
a házi kövirózsa
bíborszínű ördögszeme nem
és nem segít itt semmi csak az íj
csak a szivárvány íve
az égi íj
a zord ködből is tejfehéren izzó északi fény
tajgák fölé feszített sátra
a mamutcsontokat rejtő nagy égi sátor
és nem segít csak a még távolabbi felkelő nap
ijesztő tűzvörös korongja
az égi pajzs
s a gyermekien kéklő égbolt görbe kardja
meg egy halvány csillag
a kinyújtott tenyér
nem segít a turbékolás
a dűrögés sem nem
és nem segít itt semmi csak a csoda
a szemfüles veréb szárnyán felcsillant pávaszem
meg egy történet
a lekaszált fejű fürjről
s a tatógó kislejtről az aratók szoros gyűrűjében
nem segít az üzekedés

a fialás sem nem
 és nem segít itt semmi csak a szürke nádas
 a szürke nádas csirregése csérogása és a jég
 a hó
 a végeláthatatlan lengedező fű
 zöldjében megbúvó szöcskék ciripelése
 a kő s a kő porában
 sütkérező csíkos hátú gyík
 és az a tompa kiáltás a kövek alól
 jajszó a fűszálak közül
 a gyöngyfűzérés pókhálón át
 méhzümmögésben iszonyú
 deszkákon koppanó
 iszonytató zuhanások
 és nem segít a lehajlás
 a kiemelkedés sem
 a dermedtség-mimikri
 a szélkakas-kukurikú sem
 sem a fohászkodás
 sem a törleszkedés
 a félkegyelműség sem
 sem az erőfitogtatás
 sem a hajbókolás sumákolás
 a lázadás sem
 az elmélyültség sem
 a megfutamodás sem
 a gyengeség sem
 és nem segít itt semmi csak a csoda.

1990. okt.

MINDEZ CSUPÁN

egy árva szóért és dalért
 egy intésért kerekded mosolygásért
 mindez amiért még élni mersz
 beszélsz vagy nem felelsz
 a helyszín egy községháza alatti pince
 az időpont ki meri elszuttogni négy-öt

évtized után még közeli rokonnak is
mert törpe tükörben szemléli
magát
a lesütött szemű
mert vak tükörben
mert bádog az a tükör
mert összetört szilánk csak
s repedezett
repedezett arcú isten fia a kőkereszten
akit ledöntöttek mert útjában álltál valakinek
mert szemébe tűntél a szemet szűrőnek
te szólj a hebegő helyett
a nyöszörgő helyett te szólj
s kiált a kis nesztől is mint a falevél októberben már reszketni
kezdők helyett
mert előjött
csak úgy előjött egy rozsdás tokból
a vakító fényű
csak úgy előjött mint játékszer
és lecsapott
kegyetlen öklök zúzdájában
lecsapott egyszer kétszer
mert nem sebészkes volt az
nem papírvágó díztőr
és lecsapott ott
ahol már nem ember az ember
csak nyűszítő cafat
rongy oktalan célpontja
az ádáz gyűlöletnek
vak gyűlölet?
vak
tükör a nyelv
vitatkozz hát lesütött szemmel élcélődő
áradozz bevérzett szemmel kunkogó
vázold fel terveid higgadtan ahogy illik
ütéstől feldagadt szemű
s karattyolj lábadon madzaggal
bevarrt szemű.

ÍRÁSTUDÓ

földink ha egy szűk teleknek a
lábjában fél lábon megállasz
mert alacsony a mérce
bizonyára emlékszel még arra az esetre mikor maga
a helytartó úr tisztelte meg rangos jelenlétével
a kötelező októberi ünnepséget
melyen zsinóros zöld kaftánban
vezényelted az ágrólszakadt verebek kórusát
tudjuk ilyesmire nem érkezhetsz válasz
most karcsú sirályok közt lobogtatod az ősi
kaftán kifordult ujjait és böngészel egy tanulmányt az
ószanszkrit nyelvű bulvárlapban mint csillog
a távoli szikár sziklák dús gazdag érce
ne fájjon ezért a tarkónk sem másért
amióta tudjuk hogy a mese nem mese de igaz történet
hogy a sárkánynak bizony legalább hét feje van
mely ha egyenként hull le újra kinő
kinő bizony s hogy a népdal magamagát sirató ének
hogy a ballada szörnyűségei megtörténtek
hogy a provanszált nem lehet irodalmi
azaz hivatalos szintre emelni helóta népe nélkül
hogy legjobb volna hallgatni csak a
madarak vidám énekét hallgatni
egy varázslatos kertben ahol nincs ragadozó
csak az okos halak halk beszédéről elmélkedni s mindez
mindentől távol
lármától zajtól közel az álombeli vízhez
bizony gyakran kízó görcs fogja görbülő tarkónk
amióta csalódást szükségszerűen csalódás követ
amióta tudjuk hogy az ütés helye megkékül
örökre a lelkié is
de fel egy kis homokdombra azt a követ
talán megáll ott most az egyszer
és nem robbantja szét akna nem lövi le fegyver
és mert aki egyszer át mondott mondjon bét is.

SZÓ ÉS EGYÉB

Szófalak közé zárt rab
aki itt él hosszabb ideje
szóvirágok közt
szóköveken bukdácsol aki erre jár
csak a szótlan szabad
az még irháját megmentheti
ha szerencséje van
és nincsen emberfia egy sem
ajtót nyitni melyről hiányzik a kilincs

szófalakon belül
szóvirágok közt szóköveken
kinek van ereje megtörni ezt az átkozott
szóvarázslatot
van-e olyan lepkeszárnyú
jelenség mely súlyos mondandójával
betöri kívülről a szófalat
átszakítja cementburkolatát.

szómenés vagy csak a szómenetelők
tisztelgése miatt rándul merevvé aki a mulandóság
kanyargós útjairól az érkezők meg indulók főterére ér

de akárhová megy bárhová jut is
viszi magával szócsigaházát

mert szófalba
ütközik a lehelet
és karnyújtásnyira már nincs levegő.

1993. nov.